

ORTADOĞU KİTAPLIĞI

BİR MİSİRLİ
İNGİLİZCE BİLMİYORSA

NOOR NAGA

ÇEVİREN: ARZU TAŞÇIOĞLU

livefa
yayınevi



Noor Naga, Philadelphia'da doğup Dubai'de büyüyen, Toronto'da okuyan ve şimdi Kahire'de yaşayan, İskenderiyeli bir yazar. *Washes, Prays* adlı bir manzum romanı var, Bronwen Wallace Genç Yazar Ödülü, RBC/PEN Kanada Yeni Sesler Ödülü, kurgu dalında Disquiet Ödülü ve Pat Lowther Ödülü sahibi. Kahire Amerikan Üniversitesi'nde ders veriyor.

Arzu Taşçoğlu, Marmara Üniversitesi'nde İngilizce Ekonomi okudu. 1992 yılında, Milliyet Ekonomi Ödülünde İslam Ekonomisi konulu araştırmasıyla ikincilik kazandı. Frank Herbert'ın Dune serisini (*Çöl Gezegeni Dune, Dune Mesih, Dune'un Çocukları*) Deniz Vural'la birlikte çevirdi. Televizyon bilgi yarışmalarında soru yazarlığı ve hakemlik; kitap çevirmenliği ve yayıncılık yaptı. *Turkish Book Review, Asklepios* ve *Seksek* dergilerini kurdu. 2022'de Suret, Sima, Faça, 2024'te Raşomon adlı kişisel resim sergilerini açtı. Türkiye'nin ilk Ejderha konulu sanat sergisinin küratörlüğünü yaptı. En son "Sokakta Yaşayanlar Görünmez Olur" ve "Uyan" adlı şarkıları yayınlandı.



Ortadoğu Kitaplığı Dizisi

Sunuş

Ortadoğu coğrafyası, bilhassa 2010 sonrası d6nemi derinden etkileyen Arap Baharı s¼reci ve gittikçe artan g6ç olgusuyla birlikte T¼rkiye'de kamuoyunun g¼ndeminde hızla ¼st sıralara tırmandı. Her ne kadar b6yylesi bir konumlanmayı pek olumlu çağrışımlarla ifade edemeyeceksek de bu s¼recin bir 6l¼de karşılıklı k¼lt¼rel etkileşim getirdiği de bir vakıa olarak 6n¼m¼zde duruyor.

T¼rkiye'de son yıllarda akademik ve entelekt¼el d¼zlemde de Ortadoğu coğrafyasına yakın bir ilgi ve akademik merakın artmakta olduğu g6zleniyor. Başta İnan, Suriye, Filistin, Irak, K6rfez ¼lkeleri olmak ¼zere, çeşitli toplumların siyasi, askeri, ekonomik ve k¼lt¼rel hususiyetlerinin artan oranda araştırma ve saha çalışması 6rneği olarak karşımıza çıktığını g6r¼yoruz.

Buna paralel olarak, bazı pop¼ler ve çok-satan yazarlar ¼zerinden, bu toplumların k¼lt¼rleriyle de –sınırlı 6lekte de olsa– T¼rk okuyucusunun tanışmakta olduğunu s6yleyebiliriz. Bu ilgi canlanmasıyla birlikte Halil Cibran, Mahmud Derviş, F¼r¼ę Ferruhzad, Nizar Kabbani, Adonis, Sohrab Sepehri gibi şairlerin yanısıra Necib Mahfuz, Cude es-Sahhâr, Amin Maalouf, Tevfik el-Hakim, Necib el-Kiyani gibi edebiyatçıların 6yk¼ ve romanları da terc¼me edilecek okuyucuya sunuldu.

Bununla birlikte, g¼n¼m¼zde birkaç milyonla ifade edilen Arap sığınmacı ve yine milyonlarca Arap turiste evsahipliği yapan 85 mil-

yonluk bir ülkenin kültürel hayatında, asırlardır iç içe yaşanan bu coğrafya halklarının yeterince tanındığı ve kendini ifade edebildiğini söylemek mümkün değil.

Bölge dillerinden yapılan çevirilerde ise özellikle belirli ülkeler ve toplumlara odaklanıldığı; Yemen, Bahreyn, Umman, Sudan, Kuveyt, Suudi Arabistan gibi toplumlara ve örneğin Dürziler, Nusayriler, Ezidiler, Bedeviler, Vahhabiler, Berberiler vb topluluklara büyük oranda hiç değinilmediği, bunların çeviri yelpazesinde arka sıralarda kaldıkları veya hiç temsil edilmedikleri açık bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bu eksik ve yetersizliklerin giderilmesi düşüncesi ve entelektüel sorumluluk duygusuyla, Livera Yayınları bünyesinde bir *Ortadoğu Kitaplığı* oluşturmayı ve Afganistan'dan Fas'a kadar uzanan bu geniş bölgenin, bu "yakın coğrafyalar"ın kültürel zenginliklerinin temsil edildiği bir seçki oluşturmayı hedefledik. Edebi eserlerin ön planda olacağı bu dizide, zaman zaman kültürel eserleri, biyografi ve çeşitli nehir söyleşileri ve toplumsal değişim/dönüşüm olgularına eğilen çeşitli eserleri de okuyucuya ulaştırmayı hedefliyoruz.

Bu kitap serisi, Ortadoğu'nun zengin kültürünü, tarihini ve karakteristik özelliklerini aydınlatmayı hedefleyen, akademik ve entelektüel bir merakla girilen ancak edebi zevki önceleyen bir girişim. *Ortadoğu Kitaplığı* adını taşıyan bu zengin seçki, bölgenin edebi mirasını ele alarak, okuyuculara geniş bir perspektif sunmayı amaçlıyor.

Her bir kitapla, bölgenin farklı halklarının tarihini, kültür ve sosyolojisini mercek altına alarak, kültürel dokularının çözümlenmesini ve tarihsel bağlam içinde değerlendirilmesinin sağlanmasını hedefliyoruz. Arap, Türk, Kürt, Fars, Yahudi ve diğer Ortadoğu toplumlarının edebi üretimleri, dilin evrimi, mitolojik unsurlar ve toplumsal değişim süreçleri üzerine odaklanan eserler de bu seride okuyucuyla buluşacak.

Bu serideki kitaplar, temelde akademik bir titizlikle seçilmiş öykü ve romanlardan oluşuyor. Her bir eser aynı zamanda, bölgenin sos-

yal, politik ve kültürel yapısını anlamak adına önemli birer araştırma kaynağı niteliğinde. Eserler, yerel halkların kendi sesleriyle anlattığı hikâyeleri içerirken, aynı zamanda ortak temalar ve kültürler-arası etkileşim ve evrensel değerler aracılığıyla küresel bir okuyucu kitle-sine de hitap ediyor.

Ortadoğu Kitaplığı serisiyle, disiplinlerarası bir bakış açısı suna-rak edebiyat, kültür, tarih ve dilbilim alanlarında çalışan akademis-yenlere, öğrencilere, araştırmacılara ve elbette genel okuyucu kitlesi-ne kapsamlı bir kaynak sağlamayı amaçlıyoruz. Bu kitap serisi, böl-gesel çeşitliliği vurgulayarak, edebi ve kültürel bağlamda da derinle-mesine bir inceleme sahası sunuyor.

Seri editörü olarak içinde yer alacağım bu değerli projeye, İngi-lizce ve Farsçadan çeşitli çevirilerimle ben de aktif olarak katkı sun-maya gayret edeceğim. Bu seride Arapça, Farsça, İbranice, Kürtçe gibi bölge dillerinden ve bölgeye dair İngilizce, Fransızca, Almanca dillerinden doğrudan çevirilerle okuyucunun karşısına çıkmayı he-defliyoruz. İlk eserleri 2024 yılında sunmayı planladığımız bu seri-nin, imkânlar ölçüsünde yıllara uzanan uzun soluklu bir çalışma ol-masını ve bu alandaki başka çalışmalara da ilham kaynağı olmasını hedefliyoruz.

Bu duygu ve düşüncelerle Türk okuyucusuna sunmaktan gurur duyduğumuz bu önemli projenin, kamuoyunun ve entelektüel çev-relerin dikkatini çekeceğini düşünüyoruz. Seride yer almasında fay-da gördüğünüz eserlere dair önerilerinizi [bölgeye dair roman ve öykü derlemesi, biyografi, nehir söyleşi ve kültür kitapları] bizimle paylaşmanızdan memnuniyet duyacağımızı ve imkânlar ölçüsünde bu seriyi dâhil etmek için gayret edeceğimizi de belirtmek isterim.

Mehmet Akif Koç
Ortadoğu araştırmacısı ve çevirmen / editör
Balgat, Mart 2024



“Ben, olduđumu dűşündűđünüz kiři deđilim.
Olduđumu dűşündűđünüz kiři sizsiniz.”

Instagram gűnderisi,
@hanaperlas, 5 Kasım 2016



BİRİNCİ BÖLÜM



Soru: Söyleyecek güzel bir şeyin yoksa, annen cezalandırılmalı mıdır?

Sonra annem tek bir şeftaliyi masanın ortasındaki tabağa koydu. Bir et bıçağıyla dörde böldü. *Akşam yemeği*, dedi. Mükemmel durumdaki dişleri, nehrin karşı kıyısındaki tek göz odalı evinde hasta kabul eden ve hastaları uyuduğu yatağa oturtan bir dişçi tarafından tek tek çalınan anneannem, tüm şeftali dilimlerini alıp kulaklarının içine tıktı. *Ne açgözlülük*, dedi annem, içi boş çekirdeği emerken. Babam nefes alıp verdi. Anneannem dirseklerini yürüyüş yarışçısı gibi öne arkaya savurarak hızla mutfağa gitti ve fırının içine girdi. Ertesi gün kâğıttan yaptığı turnaları onunla birlikte toprağa gömdüler ve ben de oradan ayrıldım. Bu on yıl önce oldu. Kahire, Şubrahit'ten yüz kırk kilometre uzakta. Önce minibüse bindim, sonra trene.

Soru: Hiç bulunmadığın bir yere dönmek küstahlık mıdır?

Kafası kazınmış beyaz bir kız olsaydım, muhtemelen umursamazlardı. Ama kafası kazınmış Mısırlı bir kız olduğum için bunu unutmama izin vermiyorlar. JFK’de her şey yolundaydı. Dört yüz Mısırlı, Kahire’ye gidecek bir Boeing 777’ye doğru hücum ederken bile kimse beni fark etmemişti. On iki saat boyunca uyuyakalıp rüya görürken kafalarımız öne arkaya savruldu, birbirimize doğru kaykıldık, bu konservelenmiş loşluk içinde kimin kim olduğunu bilmek mümkün değildi. Sonra ışıklar yandı ve indik. Aynı dört yüz yolcu, diğer tarafta inerken nereden geldiğimizi unutmuş gibiydi. Dönüp dönüp bana bakıyor ve koridorda omuz atarak geçiyorlardı, birden şüpheli biri olmuşum. Sırt çantamı yukarıdaki bölmeden indirmeme kimse yardım etmedi. Pasaport kontrolündeki memur, babamın genç bir kopyası gibi görünüyordu. Kahverengi tenli, uzun yüzlü ve zayıftı, ona kederli ve pırıltılı bir hassasiyet veren, gümüş rengi bir gözlük takmıştı. Arkamdaki kuyruk uzun ve gürültülüydü ama o, Amerikan pasaportumu elinde, önceden okuduğu bir kitapmış gibi tutuyordu. Adımı söyledi, yüzümü gözden geçirdi, tıpkı yabancıların peçeli bir kadının kızlarını incelemeleri, saçlarının yapısına, dudaklarının büzülüşüne bakıp kafalarında çocukların yüzlerini yaşlandırarak annenin güzelliğini bulmaya çalışmaları gibi. Memurun beni saçlı olarak gözünde canlandırmaya çalıştığı açıktı. İçimdeki Mısırlıyı arıyordu ya da muhtemelen hastalığı. *Fark yok*, demek istedim. Bilgi formunu bir çocuğun el yazısıyla doldurdum, her bir *sin* harfinin kuyruğunu uzatıp, harflerin her bir noktasını tek tek koyarak. Sonuç düzgün ama fazla özenliydi. *Niye geldin?* diye sordu Arapça. *Mısır pasaportun var mı?* Kafamı iki yana salladım. *Nüfus kâğıdı?* diye sordu. *Anlamadım?* dedim. Beni sıradan çıkardı ve köşede cam bir bölmenin içinde sigara içen, gözlerinin altında mor halkalar olan, iriyarı bir

adama gönderdi. Adam oraya kapatılmış gibi görünüyordu, sanki müzede sergileniyormuş gibi. Adam önce sigarasını bitirdi, başparmağını pasaportumun üzerinde gezdirdi, sonra İngilizce, *Ne kadar kalacaksın?* diye sordu. Temelli kalacağım demeye çalıştım. *Altı ay iyi mi?* diye sordu, kafamı sallayıp onayladım çünkü adamın İngilizcesi kötüydü, benim Arapçam daha da beterti. Pembe bir kâğıda, ortada bir halka gibi kıvrılıp devam eden uzun bir çizgi çaktı. *Bunu al, üst kattaki ofise git, ödeme yap, sonra yine buraya gel.* Merdivenlerden çıkıp ikinci ofise gittim, kimse yoktu. Vitrinde oturan adamın yanına döndüğümde, adam omzunun üstünden geriye doğru Arapça, *Dina! Git o pabuçoğluna söyle kasada otursun!* diye bağırıp, açıklamama fırsat kalmadan beni elinin tersiyle kışkıışladı. Pabuçoğlu on dört yaşlarında görünüyordu, gözlerinin altında aynı mor halkalarla gülümsüyordu. Parayı ödedim ve sigara içen adamın yanına döndüm, o da elime kâğıda vurulmuş bir vize tutuşturup beni tekrar pasaport kontrol sırasına gönderdi. *Hey Amerikalı! Gel!* Bu daha önceki memurdu, babama benzeyen; beni ön sıraya çağırırdı. Ben özür dileyerek kuyruğun başına ilerlerken bütün Mısırlılar pis pis bana baktılar. Onlardan biri olduğumu, daha önce sırada bekleyip gerekenleri yaptığımı anlatmaya çalıştım ama Arapçam... Memur pasaportumu damgaladı, göz kırptı ve beni geçirdi.

Soru: Annen seni sonsuza dek beslemek isteseydi, göbek bağıny keser miydi?

Anneannemin fırının içinde ölümünün ardından, Şubrahit'i temelli terk edeceğimi biliyordum. Annemle son konuşmamızda, ona, *Kahire'ye gidiyorum*, dedim. Oturduğu yerden kalkmadan, pabucunun topuğunu, Japon yapıştırıcısı sürdüğü tabana itinayla yapıştırdı. Dikkatinin gerilerinden bir yerden, *Kahire, Kahire... güvercin kulesinden ötede mi?* diye mırıldandı. *Evet*, dedim. Gözleri kimyasalın kokusundan yaşarmıştı. *Nehrin karşısındaki hastaneden daha mı ötede, oğlum? Evet*, dedim ve ekledim, *Demenhur'dan bile daha ötede. Ne?* dedi şaşkınlıkla. *Demenhur'un ötesinde yaşayan insanlar mı var?* Kıyafetlerimi koyduğum mısır çuvalını omzuma attım, fotoğraf makinem boynumda sallanıyordu. Saçının arkasını düzeltmek için elini kaldırdı ve başparmağına yapışmış olan ayakkabı da eliyle birlikte savruldu. Gözü kan içinde kaldı. Şubrahit'ten Demenhur'a minibüsle gittim, sis o kadar yoğundu ki yoldaki şerit çizgilerini bile göremiyorduk. Şoför kafasını camdan dışarı çıkarmış, öyle sürüyordu arabayı. Beyaz havanın içinde bizden başka kimse yoktu. Kafamı mısır çuvalımın içine sokup ağladım. Anneannem kendisini pişirerek öldürdükten sonra, annem söylemese de şu düşüncenin onu yiyip bitirdiğini biliyorduk: *Gazı ziyân edip de yemek yememek ne israf!* Bir şeftaliyi en iyi şekilde nasıl üçe bölebileceğini düşündüğünü bütün köy biliyordu. Demenhur'dan Kahire trenine bindim, trenin içindeki hava çok kahverengiydi, dolap içi gibi. Uyuyakaldım ve bir adamın delik cebimden kalçama dokunmasıyla uyandım. İnsanlar fotoğraf makineli birinin cebinde ten değil de bozuk para olacağını sanıyorlar. Ramses İstasyonu'na vardığımda bütün hava insanlardan oluşuyordu. Baktığın her yer insandı. Bütün caddeleri tıkamışlardı ve yirmi katlı binaların içinde üst üste yığılmışlardı. Birçoğu Mısırlı bile

değildi. Bir sokağa sapıp teni siyahın da ötesinde mavi renkli, omuz başı gibi elmacikkemikleri ve bıçak gibi ayak bilekleri olan elli tane Sudanlı adamla karşılaşabilirdiniz ya da benim kadar uzun boylu kadınlarla, bileklerinde ve boynunda damar nehirleri görünecek kadar soluk tenli kadınlarla. İlk haftamda Arapça konuşan yirmi kişi gördüm ve nereye gitsem insanlar bana saçım yüzünden, bazen İngilizce olarak, *Nerelisin?* diye sordular. Bir adam bana bunu sorarken bir diğeri motosikletle yanımdan vızıldayarak geçip elimdeki sigarayı çaldı. Sandviç almak için sıramı beklerken, okul forması giymiş çocukların, bir katran varilinde kedi yavrularını boğduğunu gördüm. Annem yaşında bir garson kadın yanıma geldi, sakızını içeri doğru patlatarak, *Senin gibi uzun boylu çocukları severim, beni öpmek istemez misin?* diye sordu. Kahire'deki ilk yılımda hâlâ taşra diliyle konuşuyordum, kendimden bahsederken birinci çoğul kullanıyordum. *İsteriz*, diye cevap verdim. Bana güldü. Elimden tutup garaja götürdü, orada dilini dişlerimin üzerinde gezdirip dizlerimi okşadı. On dokuz yaşındaydım. Bu on yıl önceydi, Temmuz 2007'de; o zamandan beri sadece bir kez memlekete gittim. Şubrahit'te bir yerlerde annem tüm akşam yemeklerinde meyveyi ikiye bölüyor.

Soru: İzdiham sana doğru geliyorsa, arkana dönüp koşmalı mısın?

Asıl bilmek istedikleri şu: Kanser olduğum için mi kafamı kazıttım yoksa sapık olduğum için mi? Ama bunun yerine başka bir soru soruyorlar: *Seni buraya hangi rüzgâr attı?* Herkes aynı şekilde davranıyor: Annemin eski sınıf arkadaşı Şeri için çalışan ve mukavvanın üstüne adımı yazıp beni havaalanında karşılayan şoför; tüm itirazlarıma rağmen bavullarımı alıp yukarı çıkaran Feyyumlu kapıcı; Madam Fadya yani anahtarları vermek için dairenin içinde bekleyen temizlikçi kadın; birkaç gün sonra da iki minicik köpeğiyle Zamalet'te yaşayan, nemli yüzü kozmetikle şişirilmiş bir kadın olan Şeri'nin kendisi. Görünüşüne ne kadar çok çaba harcarsa o kadar yaşlı görünen umutsuz kadınlardan, tıpkı annem gibi. Biz balkonda otururken Sudanlı bir hizmetçi önce çay getirip götürdü, sonra kurabiye ve küçük pasta, ardından kırmızı ve beyaz şarap, bense başına mendil bağlamış siyah bir kadının bize hizmet etmesinin verdiği dehşetle kıvranıyordum. *Seni Kahire'ye hangi rüzgâr attı, hayatım?* diye sordu Şeri ama benim cevap vermeme fırsat bırakmadan devam etti. *Anneni seksen dokuzdan beri görmedim. Ama bak, onu hiç suçlamıyorum. Burada olmak için iyi bir zaman değil. Birkaç yıl önce, tamam, anlayabiliyorum. Devrim sonrası herkes bir heyecan geri döndü. Sor bana, şimdi neredeler diye.* Boş boş suratına baktım. Ben soruyu tekrarlayana dek sigarayı tuttuğu eliyle havada daireler çizdi: *Şimdi neredeler?* Sonra hiç sormamışım gibi devam etti. *Bir dolar yirmi lira. Bugünkü döviz kuru bu. Bir yıl önce altı liraydı. Annene onu özlediğimi söyle. Aralarındaki benzerlik gerçekten tuhaftı: Aynı boş kibir, fetanlık, insanın içini bayan bir krem ve pudra kokusu. Aynaların önünde ağlayarak çok zaman geçirdiği her halinden belliydi. New York'tan ayrıldığımdan beri annemle konuşmamıştım, oradayken neredeyse saat başı beni sorguya çekiyordu: *Niye oraya gidiyorsun?**

Artık *oraya gittiğime* göre soru içine doğru katlandı ve kendi kuyruğunu yuttu. *Niye buraya geldin?* İnsanların benimle karşılaşınca ilk sordukları soru bu ve merak eder gibi değil de içerlemiş gibi soruyorlar. Ve öğrendikçe daha da bozuluyorlar. *Amerika'da mı yaşıyorsun? Amerikan pasaportun mu var? Burada insanlar Amerikan pasaportu için neler verir, haberin var mı? Hepimiz buradan gitmeye çalışıyoruz, senin orada olma imkânın var ama sen... niye buradasın?* Amerika'nın bir cennet olmadığını, her yerde sorunlar olduğunu anlatmaya çalışıyorum. *Trump*, diyorum ama bu, şoföre, kapıcıya söylenecek şey değil. Madam Fadya, temizlikçi kadın, bana inanan tek kişi oldu ve bunu duymaktan mutlu olmuşa benziyordu. *Burada insanlar daha sıcak, nazik, daha insancıl*, diye devam ettim sanki onunla tanıştığımda Kahire'de sadece dört saat geçirmemişim ve bir fikrim olabilirmiş gibi. Bu çok hoşuna gitti ve ayrıntılara girmemi istedi, ben de girdim. Ben konuşmayı bitirince, *Mısırlılar daha sıcak*, diye tekrarladı; gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı, sanki yıllardır kafasında yaşattığı bir fanteziyi doğrulamışım gibi. *Ben yurtdışına gitmekle hiç ilgilenmedim. Erkek kardeşlerimden bazıları Suudi Arabistan'da çalışıyor, dışarının daha temiz olduğunu ve iyi para kazandığını söylüyorlar hep ama ben gitmek istemedim. Hiçbir yer diğerinden daha iyi değildir, sadece öyle olduğunu sanırız.* Başta Madam Fadya'ya katıldım, sonuçta bana hak veriyordu ama konuştuğum kadar rahatsızlığım arttı. Anlattıklarımı hiç şüphe duymadan kabul ettiği için saf ve enayi olduğunu düşünmeye başladım. Sonuçta ben şüpheliydim. Neden *Kahire'deydim?* Babama Kahire'ye gideceğimi ilk söylediğimde, konuyu değiştirdi, duymamış gibi yaptı. Birkaç gün sonra onu Midtown'daki ofisinden aradım çünkü artık çok nadiren eve geliyordu. Boğazını temizledi, sanki babalık kanserojen ilan edilmiş ve kaçınmak istiyormuş gibi: Temizleniyordu, detoks yapıyordu, glütteni, süt ürünlerini ve kız çocuklarını bırakmıştı. *Venüs retrosu baş-*

ladı, dedi. Yıllardır içinde sıkışıp kaldığımız döngülerden kurtulmak için güçlü bir istek duyarız. Ama Atlantik'in öte yanına taşınmak aradığın yanıt olmayabilir. Onu kendi kaçışlarıyla (evliliğinden, ailesinden) ilgili sıkıştırdığımda lafını şöyle noktalandı: Bu kararı senin adına ben veremem. Tipik. Annem de daha yardımcı olmadı. Mezun olduktan sonra Kahire'ye gitmeye karar verdim, dedim anneme salonumuzdaki yüksek kolçaklı kanepenin diğer ucundan. Ne dediğini gerçekten bilmiyorsun, diye lafı ağzıma tıkadı. Ertesi sabah kahvaltıda ağlamaya başladı. Beni bırakıp gidiyor musun? Ben bütün bunları yaşarken beni nasıl bırakıp gidersin? Bir hafta sonra acımasızlaştı. Dur tahmin edeyim, tahmin edeyim, diye başlıyordu iki-üç saatte bir öylesine. Köklerinle bağ kurmak istiyorsun. Köklerinle kelimesinin iki yanında, havada parmaklarıyla yapılmış tırnak işaretleri. Annemle babam seksenlerde Kahire'den ayrıldılar ve bir daha da arkalarına bakmadılar. Mahmud Besyuni Caddesi'ndeki daireye varınca, annemin bavulumu karıştırıp bütün eşofmanlarımı, kısa şortlarımı ve tokyolarımı alıp etiketi üstünde uzun elbiseler ve bir sürü şal koyduğunu fark ettim. Bu onun sevgi dili. Her şeyi ayarlamıştı: Şeri'nin şoförünün beni havaalanından alması, şehir merkezinde adıma kiralanmış bir daire, British Council'da bir iş, İngilizce öğretmenliği. Daha kolay olamazdı ama yine de hiç kolay olmadı.